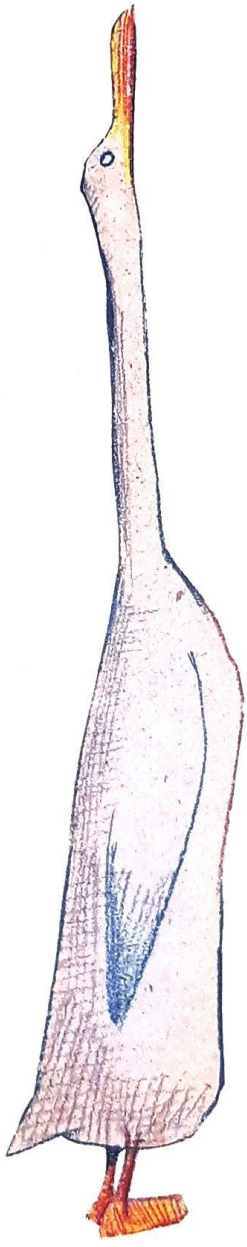
WOLF ERLBRUCH

Ördek, Ölüm ve Lale

hep kitap

6. BASKI

Ördek, Ölüm ve Lale

Orijinal adı: Ente, Tod und Tulpe
© Verlag Antje Kunstmann GmbH, München, 2007

Yazan ve resimleyen: Wolf Erlbruch
Almanca aslından çeviren: Bahar Siber

©hep kitap 2023

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / İletişim Yayınları, Ekim 2009
hep kitap'ta 1. baskı / Eylül 2018, İstanbul
6. baskı / Haziran 2023, İstanbul (Toplam 11.000 adet)

ISBN 978-605-192-236-2

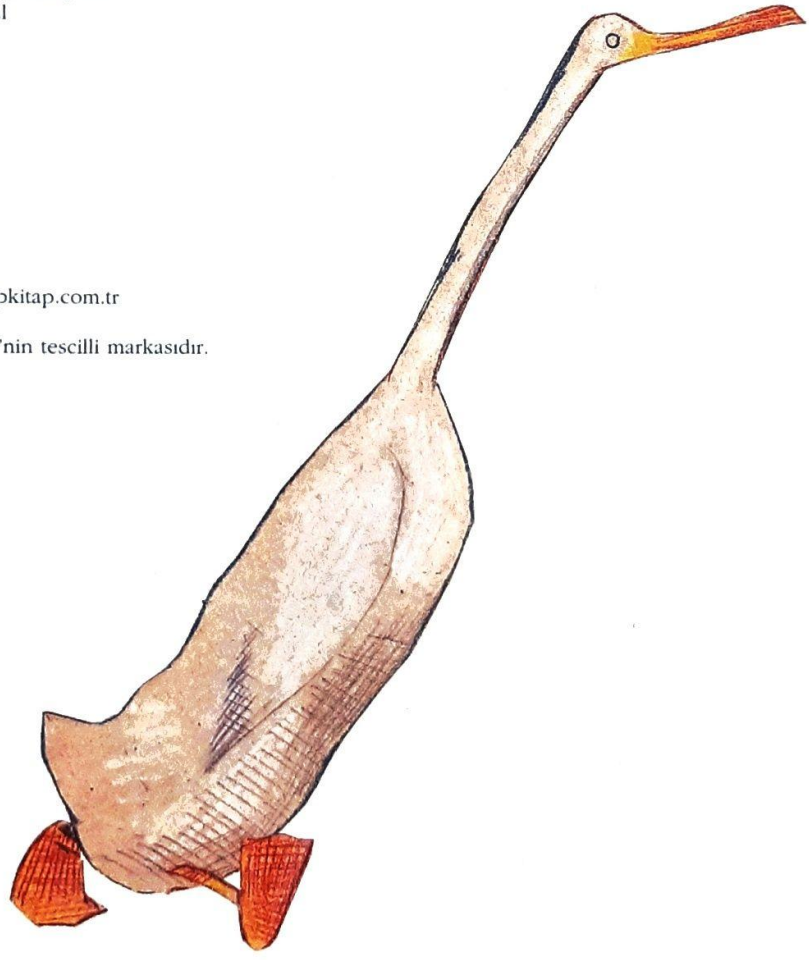
Sertifika no: 48040

Baskı:
Rumi Matbaa Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8 Giriş Kat
Topkapı / Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0212) 612 71 72
Sertifika no: 51196

hep kitap
Caferağa Mah.
Neşet Ömer Sok.
Aydın İş Merkezi
No:4 Kat: 4
Kadıköy 34710 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

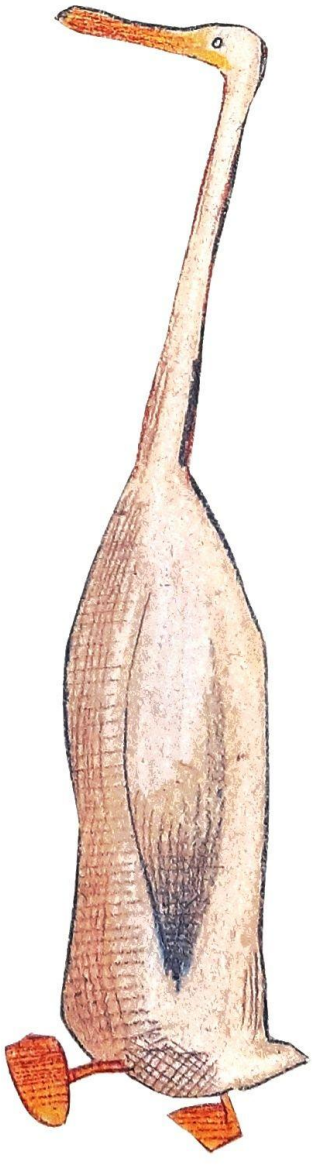
• hepkitap, TEAS Yayıncılık A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

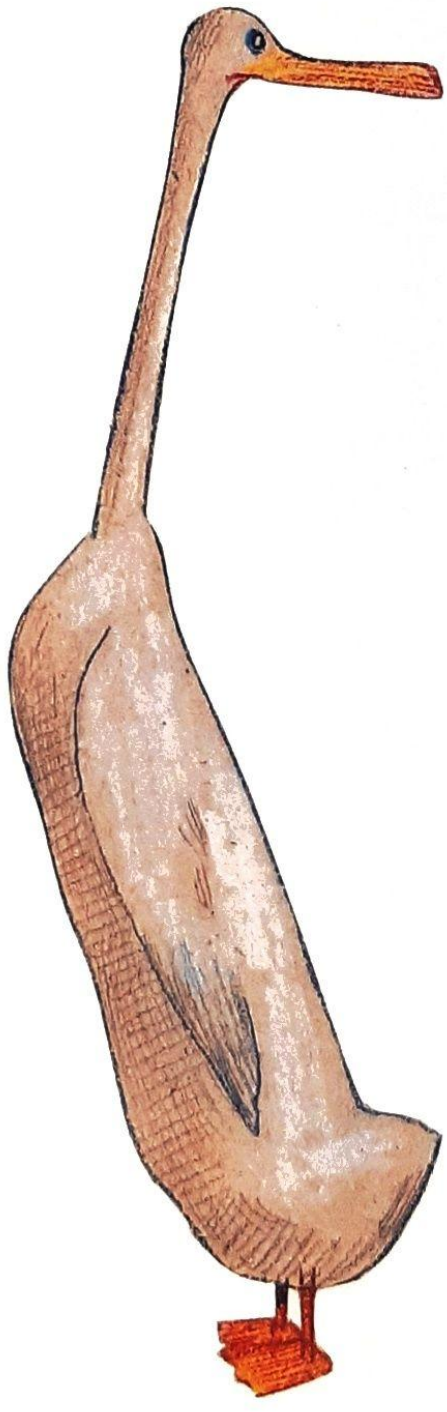
WOLF ERLBRUCH

Ördek, Ölüm ve Lale

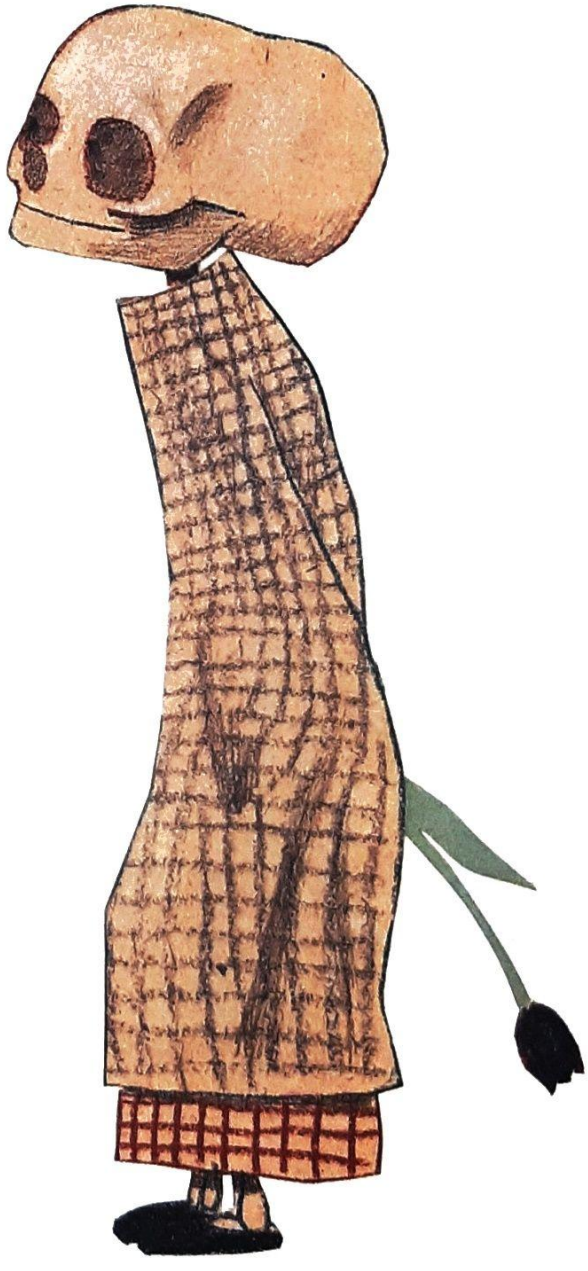
Çeviren: Bahar Siber

Bir süredir Ördek'in içinde tuhaf bir his vardı.
"Kimsin sen ve neden beni takip edip duruyorsun?"

"Sonunda beni fark etmene sevindim," dedi Ölüm.
"Ben Ölüm'üm."

Ördek dehşetle irkildi.
Başka türlüsü beklenemezdi.
"Beni almaya mı geldin?"

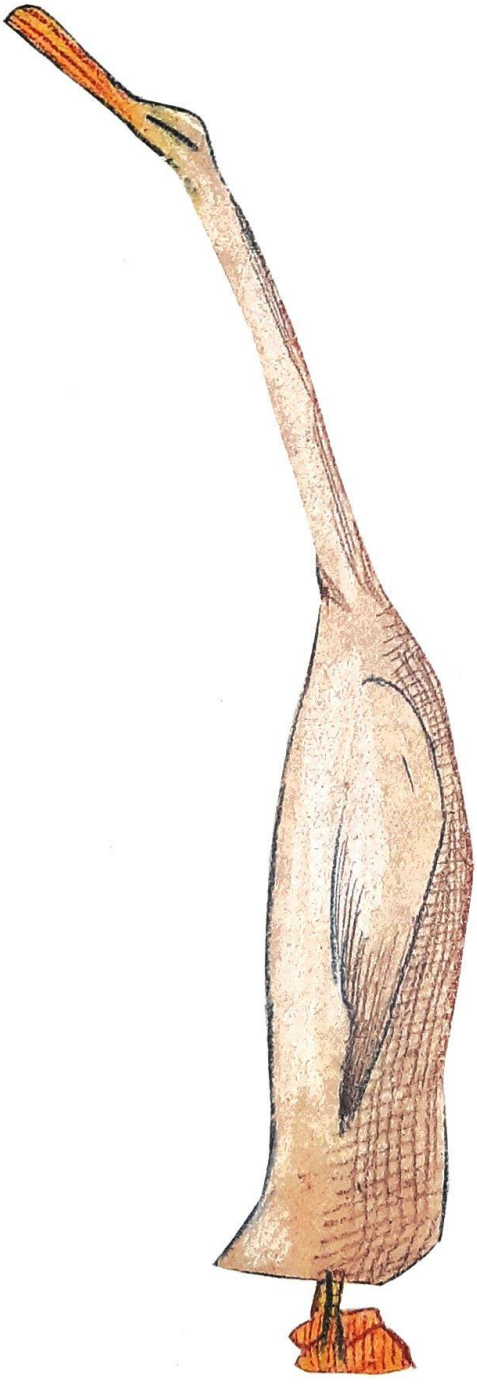
"Yeni gelmiş değilim, doğduğun günden beri hep yakınındayım zaten. Ne olur ne olmaz diye."
"Ne olur ne olmaz diye mi?" diye sordu Ördek.

"Yani başına kötü bir şey gelirse diye. Ağır bir soğuk algınlığı veya bir kaza. Başımıza ne zaman ne geleceği belli olmaz."
"Yani şimdi başıma böyle kötü bir şey mi gelecek? Bunun için mi geldin?"

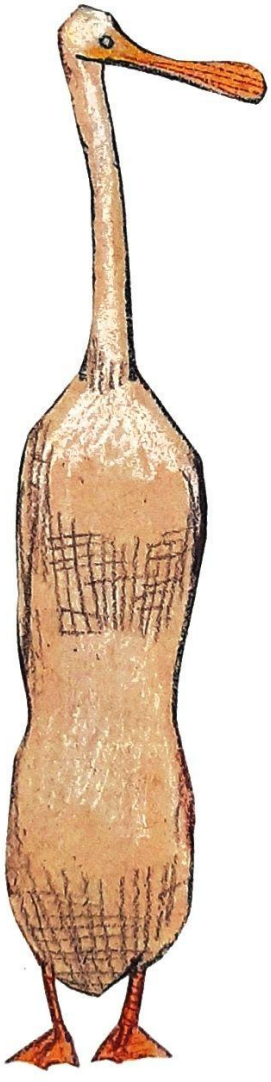

"Kaza, soğuk algınlığı gibi şeylere hayat bakar; tıpkı siz ördeklerin başına gelebilecek diğer kötü şeyler gibi. Tilki desem, ne demek istediğimi anlatmış olurum herhalde."
Ördek, tilkinin lafını bile duymak istemiyordu.
Bu konu aklına gelince tüyleri diken diken oluyordu.

Ölüm, Ördek'e dostça gülümsedi.
Aslında bir an için kim olduğu unutulursa Ölüm çok hoş birisiydi.

“Göle gidelim mi?” diye sordu Ördek.
Ölüm, Ördek’in bu soruyu sormasından çekiniyordu.

Bir süre sonra, Ölüm suya dalıp yiyecek aramanın kendisine göre bir iş olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. "Özür dilerim," dedi, "bu nemli ortamdan çıkmam gerek."

"Üşüdün mü?" diye sordu Ördek. "Seni ısıtayım ister misin?"
Daha önce kimse Ölüm'e böyle bir teklifte bulunmamıştı.

Ertesi sabah ilk uyanan Ördek oldu.
"Ölmemişim!" diye düşündü kendi kendine.

Ölüm'ü dürttü. "Ölmemişim!" diye vakladı sevinçle.
Ölüm başını kaldırıp, "Senin adına sevindim," dedi ve gerindi.
"Ya ölseydim?"
"O zaman böyle geç saatlere kadar uyuyamazdım," diyerek esnedi Ölüm.
Bu kadar kaba ifade etmeye hiç gerek yoktu, diye düşündü Ördek.

Bir süreliğine ağzını açmamaya karar verdiyse de çok geçmeden tekrar konuşmaya başladı: "Bazı ördekler diyorlar ki ölünce melek oluyormuşsun ve bir bulutun üzerine oturup yukarıdan dünyayı seyrediyormuşsun."
"Mümkündür," dedi Ölüm. "Kanatlarınız var sonuçta."

“Bazı ördekler de diyorlar ki yerin altında, çok derinlerde bir cehennem varmış. Eğer hayatta iyi bir ördek olmadıysan seni burada kızartıyorlarmış.”

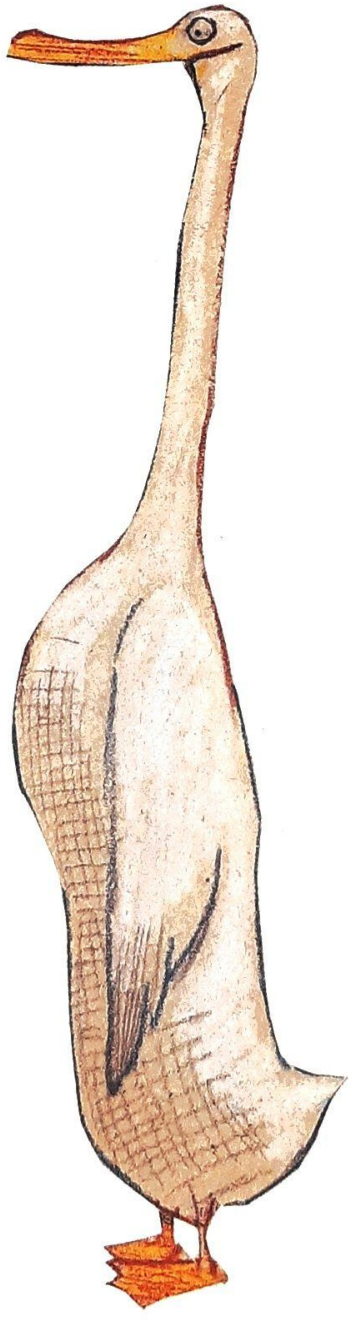
“Siz ördeklerin ne kadar tuhaf hikâyeleri varmış böyle. Ama kim bilir, olabilir tabii.”

“Ne olduğunu sen de bilmiyorsun, öyle değil mi?” dedi Ördek.

Ölüm, başını kaldırıp bir an Ördek’in yüzüne baktı.

“Bugün ne yapalım?” diye sordu Ölüm keyifli bir sesle.
“Bugün göle gitmeyelim,” dedi Ördek. “Gerçekten heyecanlı bir şey yapalım.”
Ölüm rahatlamıştı.
“Ağaca mı tırmanacağız?” diye sordu alaycı bir tonda.

Çok uzaklarda göl görünüyordu.
Nasıl da sessiz ve tek başına öylece uzanıyordu.
"Ben öldüğümde böyle olacak demek," diye düşündü Ördek.
"Göl tek başına kalacak. Bensiz."

Ölüm bazen düşünceleri okuyabiliyordu.
"Sen ölünce göl de yok olacak. En azından senin için."
"Emin misin?" diye sordu Ördek şaşkınlıkla.
"Bir şeyden ne kadar emin olunabilirse," dedi Ölüm.
"Bunu duyduğuma memnun oldum, o zaman gölün arkasından üzülmem gerekmeyecek yani şey olduğum zaman..."
"...öldüğün zaman," dedi Ölüm.
Ölmekten söz etmek, Ölüm için kolaydı.
"Hadi aşağı inelim," dedi Ördek bir süre sonra. "Ağaç tepesinde aklıma tuhaf şeyler geliyor."

Sonraki haftalarda göle daha seyrek gittiler.
Çoğunlukla çimenlikte oturdular ve çok az konuştular.
Serin bir rüzgâr tüylerini yalayıp geçince, Ördek ilk defa üşüdüğünü hissetti.
"Üşüdüm," dedi Ördek bir akşam. "Beni biraz ısıtır mısın?"

Yumuşak kar taneleri uçuşarak yere doğru iniyordu.
Bir şey olmuştu. Ölüm, Ördek'e baktı.
Ördek nefes almıyordu. Kıpırdamadan öylece uzanıyordu.

Ölüm, eliyle Ördek'in dağılan tüylerini düzeltti, daha sonra onu büyük nehre taşıdı.

Nehir kenarına gelince Ölüm, Ördek'i dikkatle suya bıraktı ve onu hafifçe itti.

Ölüm, uzun süre Ördek'in arkasından baktı.
Ördek gözden kaybolduğunda, Ölüm içinde keder gibi bir şey hissetti.
Ama işte, hayat böyle bir şeydi.

Her çocuk bazen ölümün ne olduğunu sorar.
Böylesine önemli bir soruya verilebilecek basit bir yanıt var mıdır?
Bu kitapta zorlu bir konu sıcak, esprili ve zarif bir dille anlatılıyor.
Hem çocuklar hem de yetişkinler için...

Çeviren: Bahar Siber

ISBN 978-605-192-236-2

5+

hep kitap